

Добричъ. Площадътъ на свободата.

български езикъ. Населението на тоя градъ е било винаги будно и смѣло. Самочувствието на добричани е било голѣмо още въ турско време. Тогава тѣ водятъ упорита борба съ грѣцкото духовенство и успѣватъ да побългарятъ тамошнитѣ гагаузи,¹ които сж най-старото християнско население на града. Днесъ въ Добричъ нѣма гагаузи, а има нѣкои българи, които сж отъ гагаузки произходъ, за който тѣ не си спомнятъ. Интересно е, че въ ония времена неговитѣ първи граждани искали да направятъ не Варна, а Добричъ срѣдище на българитѣ въ тоя край, за което сж правили по-стѣпки предъ българската община въ Цариградъ.

Градътъ е разположенъ всрѣдъ Добруджанската степъ, на полегатъ хълмъ, който се снишава постепенно

¹ Гагаузитѣ сж християни, които говорятъ турски езикъ. Едни ги смѣтатъ за остатъци отъ нѣкогашнитѣ кумани, други приематъ, че тѣ сж потомци на прабългаритѣ, а трети сж на мнение, че тѣ сж преселени презъ XIII в. отъ М. Азия. Гагаузитѣ сж населявали С.-източна България и днесъ по-голѣмата частъ отъ тѣхъ говорятъ само български и се чувствуватъ като много добри българи.